

Свобода на Духа

"Дето е Духът Господен, там е свобода."(Коринт., 3:17.)

И тъй, условие за свободата е Духът. Под думата "свобода" разбираме свободен живот, т.е. вътрешния смисъл на нещата и техните отношения и отношенията на мислите, желанията и волевите побуждения, които се проявяват в света. Където има жива душа, там има и движение, което пък е резултат на волята. Това движение може да върви в определена посока, а може да върви и в разни посоки. В Новия завет е казано: "Където е Духът Господен, там е свобода." На друго място е казано: "Син Божи ще ви освободи." Синът и Духът са едно и също нещо. Синът е проява на бащата и майката. Интелигентността на сина е израз на интелигентността на бащата и майката, както слънчевата светлина е израз на вътрешното състояние на слънцето. Как можем да познаем човека? и По светлината на неговите мисли, желания и действия.

Сега аз говоря за свободата на Духа, понеже религиозните хора са изложени на голяма опасност и да станат по-лоши от светските хора. В този смисъл човек не може да се радва, когато стане религиозен. Под думата "религиозен" разбирам човек, свързан за нещо, както връзват с въже кон, крава и други животни. Да бъдеш вързан за къщата и това е религия; да бъдеш вързан за някоя политическа партия или за някое философско учение, и това е религия. Каква е тази религия? и Религия, която връзва или ограничава свободата на човека или на обществото. Ако си вързан за учение, което те понижава или отнема свободата ти, това е отживяла религия, стар мех. Всички, които търсят свободата, която осмисля живота и която съвременните философи наричат висше съзнание, а политическите хора и гражданство, са разумни хора. По какво се познава, че имате Духа в себе си? Ако сте разумни, ако вашите мисли, желания и действия са свободни и където влезете, носите благодат, Духът присъства във вас.

В съвременния живот под думата "свобода" се разбира светлина. Ако пътувате вечер, вие не сте свободни както денем по простата причина, че пътят ви не е ясен. Също така, когато религиозните и светските хора се заблуждават, и те имат нещо смътно в своите понятия. Съвременните хора не познават Бога, не знаят какво нещо е Господ, но познават царете, познават и управниците си. Те казват: Както царете и управниците наказват, така и Бог наказва. От тези криви схващания за Бога се раждат ред противоречия в живота. Всички виждаме резултатите на тия противоречия. Обаче вие трябва да се освободите от това вътрешно робство. Как ще се освободите? Трябва да стане коренно преобразование, коренна промяна във вашия мозък. Какво е устройството на вашия мозък и какви промени трябва да станат, не знаете. Всяка сутрин вие се молите, търсите Господа, викаете към Него и ако не ви отговори, казвате, че Той не ви слуша. Господ слуша само ония хора, ушите на които са отворени. Глухите Той не слуша и на тях не говори. Ако искате Господ да ви слуша и да ви говори, вие трябва да имате ухо деликатно, схватливо, от малко нещо да разбира. Господ обича да гледа и да слуша хора, които се трудят, които не се занимават с празни, с глупави работи.

Ако проследите съвременните религии, ще видите на каква степен на развитие се намират. Във всяка религия има известни заблуждения. Една от причините за заблужденията се дължи на обстоятелството, че като иска човек да разбере една религия, той влиза в едно общество, в друго и по този начин повече се обърква. Един момък пожелал да се хване на хорото, да поиграе малко, но

нямал здрави ботуши. Той взел назаем чужди ботуши и се хванал на хорото. Онзи, от когото взел ботушите назаем, като го гледал как свободно тропаш, сред хорото му казал: Слушай, по-малко тропай, аз не ти дадох ботушите да тропаш толкова силно! Като чул това нещо, друг негов познат се приближил към него и му казал: Понеже този човек те засрами, аз ще ти дам моите ботуши. Момъкът обул тези ботуши и пак започнал да играе. Като минавал покрай втория човек, който му услужил с ботушите, последният казал: Тропай, приятелю, не се безпокой; и да скъсаш ботушите ми, други ще ти дам. Казвам: Дали ще кажете на човека "тропай" или "не тропай", все едно е, той вече не е свободен. Дали малко си тропал, или много, за тебе е безразлично. Защо? Засрамят ли те веднъж, свободата ти вече е отнета. Прочее нашият ум трябва да бъде осветлен по отношение на истинската свобода.

Христос е дал едно определение за свободата. Той казва: "Не прави на другите това, което не искаш и на тебе да правят." Всеки трябва да постави това правило в себе си като вътрешен закон. Човек трябва да говори и върши онова, което дава свобода и на другите. Някой казва: Чудя се на съвременните хора как се одумват. Гледаш ги как хубаво се молят, но щом престанат да се молят, веднага почват да се одумват: този не живял по Бога, онзи не живял по Бога; този не говорил истината, онзи не говорил истината. Който одумва другите, и той няма свобода, и на другите не я дава. Казвам: Който не е толерантен към другите и не им дава свобода, той не разбира учението на Христос. И наистина повечето хора днес имат карикатурна представа за Христовото учение. Те трябва да изхвърлят тия карикатури от себе си, да си представят Бога, Христа по съвсем друг начин.

И тъй, що е религия? Религията е наука за формите, наука и за Божествената Любов. Ако изучите само външната форма на религията, а не изучите вътрешното съдържание, вие ще изпаднете в заблуждение и ще промените религиите, както някоя дама често мени костюмите си. Ако живее 50 и 60 години, тя може да промени много костюми, от разни цветове, с различни копчета и украшения, но тия костюми не представляват дамата. Следователно формата не е още религия. Наистина формите са необходими за религията, както костюмите за тялото, но те не представляват още тялото на дамата. Когато умре някой човек, близките му казват: Ние ще се почерним вече, няма да носим бели дрехи. Не, вие можете да носите и бели, и черни, и червени, и сини и каквито дрехи искате. Грехът не седи в цветните дрехи, но трябва да имате предвид следното: когато отивате при умрял човек, няма да се облечете в бели дрехи, както, когато улицата е кална, няма да обуете бели обувки. Значи всяко нещо изисква своето време, своя сезон. В това отношение светските хора са по-умни от религиозните. Те стоят десет пъти по-високо от религиозните. Господ е решил да оправи света чрез светските хора. Политиканите и социалистите ще оправят света, защото те искат свобода. Ще кажете: Как тъй? Тези хора разрушават, а не градят. Питам: Когато градите нова къща на мястото на старата, не разрушавате ли първо старата и после градите? Ако не изхвърлите от ума си един стар възглед, не може да се роди нова мисъл. Мнозина искат да учат хората как да мислят и затова им казват: "Седем ката нагоре, седем ката надолу", или "молчат, не разсъждават" и това е истинската наука. Всичко друго вън от това е от лукавия. И днес мнозина проповядват, че тяхното верую е от Бога, а останалите от лукавия. Това значи да бъде човек "крепък задным умом". Не е така. За всяко учение трябва да се съди по неговите резултати. Ако дадено учение може да се приложи в частния живот на хората и даде добри резултати, то е добро; ако не може да се приложи, не е добро.

Едно е важно за човека: да приложи свободата на Духа. Всеки трябва да си зададе въпроса: Свободен ли съм? Имам ли този Дух в себе си? Когато Духът дойде, Той ще произведе светлина в ума и топлина в сърцето ви. Този е признакът, по който се познава явяването на Духа. Ако почнете

да ограничавате духа на човека и го заставяте да мисли, чувства и действа по вашето, Духът веднага ще ви напусне, както учителят напуска класа, когато учениците шумят, пречат му да предаде урока си. Щом учениците не слушат учителя си, ще дойдат техните родители и настойници да ги накажат. В този смисъл Мойсей беше настойник на евреите. Той дойде между тях да им каже, че трябва да слушат своя Учител, и когато не слушаха, Той ги наказваше. И сега, ако питате защо ви сполетяха толкова нещастия, казвам: Нещастията и страданията дойдоха върху вас, защото не слушахте Духа. Вие трябваше да слушате Духа като ваш Учител.

Сега ще обясня какво нещо е свободата и как се проявява. Представете си, че срещате човек с вързани ръце и крака и започвате да го утешавате, че Господ е добър, че трябва да има търпение Бог да го развърже и т.н. Питам: Ако вие сами можете да развържете този човек, проявявате ли свобода? Проповядвате ли по този начин учение на свободата? и Не. Вие трябва да извадите ножчето си, да разрежете връвта от ръцете и краката на този човек и да го освободите. Какво правите с вашата утеха? Вие го завързвате още по-здраво, да не избяга. Не, хората трябва да се развързват, да се освобождават. Христос казва: "Идете и проповядвайте между хората!" С тези думи Той подразбира именно това развързване, това освобождаване. Тази свобода трябва да бъде вътрешна, а не външна. Всички неразбирания между хората се дължат все на липса на тази свобода. Ако е въпрос за безпокойства, за тревоги, колко повече трябва да се безпокои Бог, Който е създал този свят, а вижда, какво той върши. Добре е, когато Господ се гневи, но каква е ползата от гнева на хората? Няма полза от гнева на хората. Но и Господ не се гневи. В Стария завет е казано "гняв Божи", но тези думи трябва да се разбират в техния вътрешен смисъл. Че Бог не се гневи, се вижда от думите на Христос: "Защо ме наричате Учителю благи? Благ е само един Бог." Следователно който е благ, той не може да се гневи. Някои пророци са писали, че Господ се гневи, но аз оспорвам това. Казал ли е някъде Господ за себе си, че се гневи? На едно място Иеремия казва: "Господи, излъгал си ме; излъгах се." Как ще си обясните това противоречие? Това е заблуждение. Що се отнася до Господа, вие не трябва да внасяте в ума си никакви заблуждения. Всеки трябва да признае в себе си, че това са негови заблуждения. Правата мисъл е в това, да кажем: "Дето е Духът Господен, там е свобода." Това е казал Бог. Без свобода Любовта не може да се прояви.

Казвам: Докато човек е спял, никой не може да го обича. Не може да бъде обичан онзи, който мъчи. Това, което носи разрушение, не може да носи свобода. Няколко души се молят заедно на Господа, но един от тях сгреша нещо в молитвата, а друг го бутне, че направил една малка погрешка. Това вече не е молитва; това не е свобода, това е актьорство. Да се мушкате, да се сбутвате, когато сте изправени пред Господа, това не е молитва. Долу тия маски! Когато се моли човек, той трябва да забрави околната среда, да се уедини, да влезе в своята тайна стаичка и в своята душа, и нищо отвън да не го смущава. Всички, които ме слушате сега, не сте свободни. Някои от вас са вързани за един колец, други и за два, трети и за три, за четири, за пет, за десет колци. Това мога да ви докажа не само теоретически, но и практически.

Сега понеже всички се готвите за Царството Божие, за Царството на Христос, което е свят на свободата, трябва да знаете, че с тия стари форми, с тия остарели мехове не можете да влезете в Него. Със старото едва ще дойдете до вратата на Царството Божие, но вътре по никой начин не можете да влезете. С това не ви съдя, не казвам, че сте заблудени, но ви показвам пътя, който търсите. Вие търсите свободата. Причината за робството на хората не е нито жената, нито мъжът. Робството, грехът в света дойде след като първите човеци ядоха от забранената ябълка, която носеше в себе си поквара, смърт.

И тъй, ако искате да разберете Христос, духът ви трябва да бъде свободен. В европейския език има две думи за понятието "свобода". Едната дума е "руха"; тя означава висшата проява на Бога. Другата дума е "нефеш"; тя означава нисшата проява на душата. Малкото дете за пример проявява нисшето състояние на своята душа. Докато е малко, докато още не е развито, то плаче, криви лицето си и по този начин налага волята си, иска да подчини майка си. Най-после майката му дава да сучи и то казва: Ето, така искам, да ме слушаш! И майката постоянно изпълнява волята на детето си. Питам: Защо е изпратено това дете на земята и то ли трябва да подчини майка си или майката да го подчини на своята воля? Който е свободен, който има Духа в себе си, той ще научи отношенията на нещата, ще знае кому трябва да се подчинява и на кого трябва да служи.

Ще кажете: Как можем да добием вътрешна свобода? Когато хората се събират на общи молитви, и тук се виждат две страни и добра и лоша. Защо? и Защото хората не са на един и същ уровень на развитие, за да става правилна обмяна на техните магнетически сили. Понеже във всички хора преобладава духът на свободата, а нямат еднакви възгледи, вследствие на това между тях се раждат ред спорове и недоразумения. Ето защо, преди да се отиде при Господа, християнството препоръчва на хората да се пречистят. Един от процесите на пречистване е утаяването. Как може да стане това утаяване? и Преди да се моли човек общо с хората, той трябва да се моли сам, да се подготви. Първо, той трябва да се моли сам, после с още един, след това с още двама и т.н. По този начин той ще се научи да съзерцава. Само тогава Духът ще дойде и ще ви даде известни уроци. Когато Божественият Дух влезе между две души, Той веднага ще въдвори мир и взаимно разбиране помежду им. Когато единият говори, другият ще слуша с голямо внимание и ще изпитва удоволствие от говора на своя събеседник. Ако тия двама души не са в мир помежду си, те ще се отегчават един от друг и всеки от тях ще казва на другия: Ти ли ще ме учиш сега? Нямам време да слушам твоите глупости! Това показва, че Духът не е между тях. Събирането на обща молитва не става по заповед, а по разположение на духа: ако духът иска, ще се моли, ако не иска, ще мълчи. Първото нещо, което се изисква от всички, е да си отдаваме тази свобода, да имаме търпение да се изслушваме. Когато някой говори, да считаме, че Бог говори. Ако влезете в някое религиозно общество и станете по-нервни, нищо не сте спечелили. По-скоро сте изгубили, отколкото спечелили. Много лекари, много хора знаят физиологията на човека добре, знаят кои храни са полезни, кои са вредни и въпреки това живеят по старому. Те казват, че е вредно да се пуши тютюн, но сами пушат. Казват, че пиенето на спиртни питиета е вредно, а сами пият; яденето на месо е вредно, а сами ядат месо. Те имат знания, но когато дойде време да ги прилагат, да градят, не вършат това, което говорят и проповядват. Питам: Къде е тогава свободата на духа им? Христос иска тази свобода за хората.

Мнозина от съвременните хора искат свобода само за себе си, като считат, че другите хора трябва да им се подчиняват. Много хора могат да им се подчинят, но те ще сторят това от страх, а не от любов. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния анекдот. Някога един български абаджия бил повикан от една богата фамилия да скрои и ушие на младоженеца потури и салтамарка. Той взел със себе си инструментите си и ножици, напръстник, извикал слугата си и тръгнали заедно. Стигнали около обяд. Поканили ги заедно с тях на трапезата и сложили печена кокошка. За да изяде сам цялата кокошка, майсторът казал на домакините, че слугата му не яде печена кокошка, но яде боб. Като чул това нещо, слугата намислил по някакъв начин да отмъсти на господаря си. Следобед той казал на домакините насаме: Ако видите, че моят господар започне да се обръща на една и на друга страна, ще знаете, че му е станало нещо. Понякога той е малко смахнат. За да успее в своето

отмъщение, слугата скрил напръстника на господаря си. Като започнал да работи, господарят взел да се върти натук-натам, да търси напръстника си. Като видели това, домакините веднага се хвърлили върху него и го вързали. На отиване слугата се обърнал към господаря си и му казал: Твоят слуга не яде печена кокошка, а боб яде! Така ли е? Та и вие не казвайте, че вашият слуга не яде кокошка, защото един ден, когато почнете да търсите напръстника си, той ще стане причина да ви вържат.